

Народився 31 жовтня 1942 р. у м. Кизил-Арват Ашхабадської області Туркменської РСР. Трудовий шлях розпочав у 1960 р. слюсарем, потім працював оператором зі збирання і транспортування попутного газу в управлінні «Грознефтегаз».

Вищу освіту за фахом «Технологія і комплексна механізація розробки нафтових та газових родовищ» здобув у Грозненському нафтовому інституті (1967). Після закінчення вишу два роки працював майстром із видобування нафти і газу Машівського промислу, у 1969–1971 рр. — старшим інженером виробничо-технічного відділу, наступні три роки — начальником виробничо-диспетчерської служби, з 1974 р. — керівником газопромислу № 2, начальником цеху науково-дослідних і виробничих робіт, начальником виробничо-диспетчерської служби Полтавського ГПУ.

У 1986 р. В. І. Артемов був призначений на посаду головного інженера, а в 1989 р. — начальника Полтавського ГПУ (пізніше — ГПУ «Полтавагазвидобування»). Протягом 2000–2004 рр. працював радником керівника управління.

За його участю було збудовано і налагоджено роботу 24 УКПГ на газових родовищах, введено в експлуатацію Котелевське та Тимофіївське ГКР, на яких запроваджено інноваційну технологію розробки з підтриманням пластового тиску (сайклінг-процес). На цих родовищах вперше освоєні вітчизняні компресорні установки на робочий тиск до 50 МПа для закачування відбензиненого газу в пласт.

Володимир Іванович багато уваги приділяв питанням промислової переробки газу і газового конденсату. Було побудовано головні споруди на Солохівському родовищі, що дало можливість вилучати широку фракцію легких вуглеводнів, та сучасний (за технологічним оснащенням) Яблунівський ГПЗ, на якому із природного газу отримують прямогонний бензин, пропан-бутан.

Артемов Володимир Іванович

Доктор економічних наук,
кандидат технічних наук,
член-кореспондент УНГА,
фахівець у сфері
видобування газу

Він успішно поєднував виробничу та наукову діяльність. У 1986 р. без відриву від виробництва захистив кандидатську дисертацію «Захист підземного обладнання у свердловинах від корозії», а в 2009 р. — докторську «Управління ефективністю функціонування нафтогазовидобувного комплексу України». В його доробку є понад 40 наукових праць, 24 патенти на винаходи у сфері розробки нафтогазових родовищ та інтенсифікації видобутку вуглеводневої сировини.

Він був членом-кореспондентом Міжнародної інженерної академії, академіком Інженерної академії України та президентом її Полтавського відділення. Був депутатом Полтавської обласної ради (1994–2006), президентом футбольного клубу «Ворскла».

Удостоєний почесних звань «Заслужений працівник промисловості України», «Заслужений працівник АТ «Укргазпром». Нагороджений орденами «За заслуги» III ст., святого Миколи Чудотворця, почесною грамотою НАК «Нафтогаз України». Він — ветеран праці ДК «Укргазвидобування». Помер 11 серпня 2012 р.

Народився 6 вересня 1934 р. у с. Чорна Старокостянтинівського району Хмельницької області.

У 1958 р. закінчив нафтопромисловий факультет Львівського політехнічного інституту. Розпочав трудовий шлях помічником бурильника Болахівської контори розвідувального буріння (м. Долина Івано-Франківської області). У 1960–1962 рр. І. О. Артемчук обіймав посади інженера, старшого інженера, начальника відділу буріння ЦНДЛ Івано-Франківського раднаргоспу. Разом зі спеціалістами цієї лабораторії була розроблена методика буріння у складчастих Карпатах із зміщеного положення гирла свердловин, за якою було ефективно пробурено багато нафтових та газових свердловин на Прикарпатті.

У 1970 р. Іван Омелянович захистив кандидатську дисертацію, присвячену ефективності використання основних фондів бурових підприємств.

Згодом працював на посаді інструктора Івано-Франківського обкому партії, інструктора, завідувача сектору нафтової та газової промисловості ЦК КПУ, пізніше — інструктора Відділу важкої промисловості і енергетики ЦК КПРС.

І. О. Артемчук багато уваги приділяв розвитку нафтогазової промисловості України та інших регіонів колишнього Радянського Союзу, спорудженню магістральних газопроводів, а також трансконтинентальних «Союз» і Уренгой–Помари–Ужгород, побудові розгалуженої системи газопостачання України.

З кінця 1992 р. Іван Омелянович — начальник управління кадрів, член колегії — Державного комітету нафтової і газової промисловості, згодом — Державного комітету нафтової, газової та нафтопереробної промисловості України. З 1998 р. та до виходу на пенсію в 2005 р. був начальником управління кадрів, членом правління НАК «Нафтогаз України».

Артемчук Іван Омелянович

Кандидат економічних наук,
академік УНГА, фахівець
у сфері розробки нафтових
і газових родовищ

Брав активну участь у підготовці багатьох нормативних документів із забезпечення діяльності підприємств галузі та укомплектуванні їх висококваліфікованими кадрами. Протягом багатьох років був членом редколегії науково-виробничого журналу «Нафтова і газова промисловість».

Іван Омелянович є автором та співавтором понад 40 друкованих праць, серед яких монографії: «Бурение глубоких скважин и хозрасчет», «Экономика бурения нефтяных и газовых скважин», «Пути повышения рентабельности в нефтяной промышленности Украинской ССР», «Нафта і газ України».

За вагомих особистих внесок у розвиток нафтогазового комплексу нагороджений орденами «За заслуги» III ст., «Знак Пошани», Данила Галицького, десятьма медалями, грамотами Кабінету Міністрів України, Київського міського голови, НАК «Нафтогаз України». І. О. Артемчук — відмінник нафтової промисловості СРСР, заслужений працівник промисловості України, почесний працівник газової промисловості, почесний працівник АТ «Укргазпром».